

trajícím po věcech odcizených a zpronevřčených, jejich činnost usnadnila a pachateli zpeněžení takových věcí stížilo. Nevyhledává se tedy, jak má mylně za to zmateční stížnost, aby již bylo zjištěno, že věc byla odcizena, nýbrž stačí, že věc jest nejistého původu a že jest zde důvod k domněnce, že byla odcizena nebo zpronevřena. Takové okolnosti, které odůvodňovaly podezření obžalovaného v tomto případě, jsou v rozsudku zjištěny; koupilť svrchník, ještě zachovalý, od dvou neznámých tuláků G-a a V-a, podezřele oblečených, takže již povaha věci kupované a ještě více osobnost prodávajících měla ho vésti k úsudku, že jde o věci nejistého původu, tedy o věci podezřelé.

Čís. 1310.

Vláda Československé republiky jest úřadem ve smyslu trestního zákona.

(Rozh. ze dne 19. října 1923, Kr I 952/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku trestního soudu v Praze ze dne 26. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §ů 488, 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a přestupkem §u 312 tr. zák.

Důvody:

Proti odsouzení pro přestupek §ů 488 a 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze 17. prosince 1862 č. 8 ř. zák. namítá stížnost dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že vládu v republice nelze pokládati za úřad, poněvadž jest ústavem politickým, jehož jednání (zde prohlášení války) podléhá veřejné kritice s hlediska politických stran a jejich názorů. Obžalovaný pronesl svůj výrok ve vědomí přípustnosti takové kritiky bez urážlivého úmyslu. Jeho slova jsou ostatně všeobecné fráze, v politickém životě obvykle používané. Proti tomuto provedení zmateční stížnosti dlužno především uvést, že dle rozsudečných zjištění se neomezil obžalovaný na pouhou kritiku vládního nařízení o mobilisaci a se nespokojil s pouhými bezvýznamnými frázemi, při některých politických schůzích opozičních stran obvyklými, nýbrž přímo veřejně svaloval vinu na mobilisaci s přípravou k válce na vládu, líčí její rozhodnost jako neodůvodněnou svévolnost vypočítanou na škodu dělnictva, ačkoliv bylo všeobecně známo, že opatření mobilisační, k nimž došlo v říjnu 1921, byla nevyhnutelně nutná k zabezpečení řádného provádění mírové smlouvy Trianonské a zajištění integrity republiky proti přehmatům maďarské vlády. Poněvadž tedy obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, sděloval skutečnosti smyšlené a převrácené a křivě vinil vládu z jednání nečestného a nemravného, překročil tím daleko meze přípustné kritiky. Pokud jde o námitku, že vláda není úřadem, stačí poukázati na ustanovení §u 64 poslední odstavce a §§ 70—84 ústavní listiny z 29. února 1920 čís. 121 sb. z. a n., dle nichž vykonává vláda veškerou moc vládní a výkonnou (pokud není zákony přikázána prezidentovi republiky) — § 64 poslední odstavec —

a rozhoduje ve sboru (ve schůzích, při nichž má prezident republiky právo býti přítomen a předsedati) o záležitostech vypočtených příkladem v §u 81 ústavní listiny, spadající do sboru zákonodárství i administrativy. Dle toho jest každá vláda čsl. republiky ať parlamentární ať úřednická jako sbor ministrů se zvláštní příslušností úředním místem neboli úřadem ve smyslu trestního zákona. Po stránce subjektivní stačí k trestnému činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, vědomí, že jeho projev se dotýká cti jiného způsobem, naznačeným v §u 487 a 491 tr. zák. třeba toho pachatel právě nezamýšlel, nevyžaduje se tedy zvláštní urážlivý úmysl, jak má mylně za to zmateční stížnost.

Čís. 1311.

K pojmu »škodlivého neb nebezpečného člověka« ve smyslu §u 93 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. října 1923, Kr I 1198/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 18. září 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle §u 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou dle §u 259 čís 3 tr. ř. z obžaloby, že dne 8. června 1922 v Plzni Janu P-ovi, nad nímž jí podle zákona žádné moci nepřislušelo, a jehož neměla příčiny ani pokládati za zločince ani míti ho důvodně za škodlivého nebo nebezpečného člověka v užívání osobní svobody překážela, čímž prý spáchala zločin veřejného násilí dle §u 93 tr. zák.

Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje, že dne 8. června 1922 přišel Jan P. do bytu Karly H-ové jako zmocněnec uživatelky domu Anny F-ové, by podnájemnice Annu S-ovou a dceru její, obžalovanou Boženu S-ovou, obývající část bytu Karly H-ové, přiměl k vystěhování, poněvadž tvrdily, že jsou přímými nájemkyněmi onoho bytu. Jan P. zastihl v kuchyni obě S-ové a Anna S-ová prohlásila, že je nájemnicí bytu, že se stěhovati nebude, a předložila P-ovi jakési potvrzení, uživatelkou domu Annou F-ovou podepsané, o jehož existenci P. nevěděl, P., nahlédnuv do onoho potvrzení, pojal podezření o jeho pravosti a prohlásil, že ho předloží k soudu a vzal je k sobě. Obě S-ové snažily se P-ovi potvrzení z ruky vyrvati, tahaly se s ním o ně a když P. mířil ke dveřím, zastupovaly mu cestu, jedna z nich, neznámo která, zamkla dvěře, obě postavily se ke dveřím tak, že P. k uzavřeným dveřím, v nichž klíč trčel, nemohl se dostat a zabraňovaly mu tak v přístupu ke dveřím, takže P. po dobu 10 minut byl v kuchyni uzamčen a teprve, když Anna S-ová dostala záchvat a omdlela, odemkla obžalovaná a P. pak volně odešel. V této zjištěné činnosti obžalované Boženy S-ové shledal nalézací soud skutkovou povahu zločinu dle §u 93 tr. zák. Zmateční stížnost brojí proti tomuto odsuzujícímu výroku důvodem zmatečnosti čís. 5, 9 a) a 9 b) §u 281 tr. ř. S hlediska důvodu čís. 9 a) uplatňuje v podstatě, že obža-